

Església de Tarragona

**Butlletí Oficial
de l'Arquebisbat**

**Núm. 6
Juny de 2016**

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

6

Tarragona, juny de 2016
3a època. Núm. 509

Secció oficial

Arquebisbe

Carta amb informació sobre properes ordenacions..... 183

Carta comunicant la readmissió a l'exercici del ministeri sacerdotal de
Mn. Josep Ramon Badia Margarit..... 183

Als Quatre Vents

605. Mes de maig, mes de Maria 184

606. El cel i el Cel..... 185

607. Invoquem l'Esperit Sant..... 186

608. La festa de la Santíssima Trinitat 187

609. La família : sobre roca o sobre sorra 188

Activitats pastorals de l'Arquebisbe durant el mes de maig..... 189

Programació de Recessos i Jornades de Formació permanent per al curs
2015-2016 193

Secretaria General i Cancelleria

Decret pel qual el Rvnd. Josep Ramon Badia Margarit és readmès a l'exer-
cici del ministeri presbiteral 194

Acord del Consell Episcopal per a la gestió i tramitació de les interven-
cions necessàries de portar a terme a la fàbrica de l'església de Santa
Maria de Barberà de la Conca per raó de les obertures ocasionades
per moviments del terreny 195

Carta del Vicari General sobre la collecta especial a benefici dels damnifi-
cats d'Ucraïna..... 195

Secció documental

Francesc, Papa

Discurs a la Sala Règia del Vaticà, en el lliurament del « Premi internacional Carlemany d'Aix-la-Chapelle » 197

Audiències generals "Jubileu de la Misericòrdia"

L'ovella perduda (cf. Lc 15,1-7)..... 202

El pare misericordiós (cf. Lc 15,11-32)..... 204

Pobresa i misericòrdia (cf. Lc 16,19-31) 206

La pregària, font de Misericòrdia (cf. Lc 18,1-8)..... 207

Conferència Episcopal Tarraconense

Comunicat de la reunió n. 218..... 209

Annex : Decret d'implantació del catecisme «Testimonis del Senyor» 211

(32p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12 o també 977 65 70 10. 43003 Tarragona

Portada: Catedral, Seminari i Torre de l'Arquebisbe (A-7 a l'alçada del nou Estadi).

Fotografia particular

Dip. Legal: T. 2 – 1958

Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona

Director, composició i muntatge: Jaume Roig Roig, pvre. – correu electrònic: boat@arqtgn.cat
Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

Arquebisbe Metropolità

CARTA

de 12 de maig de 2016 amb informació sobre properes ordenacions

Als preveres i diaques, religiosos i religioses, laiques amb missió pastoral, fidels laics i laiques de l'arxidiòcesi de Tarragona

Molt estimats en el Senyor. Pau i bé!

Us escric aquestes ratlles per a informar-vos que el proper 17 de juliol, diumenge, a les 6 de la tarda, a la Parròquia de Sant Pere i Sant Pau de Tarragona, ordenaré diaques els seminaristes Aldin Martínez i Víctor Mosquera Ramos.

El passat divendres, dia 6, vaig fer l'admissió a ordes de l'Aldin a l'església parroquial de Sant Salvador del Vendrell, on ell ha estat tot aquest any ajudant els caps de setmana. L'Aldin va venir de Filipines ara fa sis anys i ha estudiat al Seminari Interdiocesà tot aquest temps.

L'endemà, dissabte dia 7, vaig conferir l'admissió a ordes al Víctor a l'església parroquial de Sant Joan Baptista de Reus, on ha estat servint aquest últim any. En Víctor és nascut a Tarragona i prové de la Parròquia de Sant Pere i Sant Pau, on va col·laborar molts anys, especialment en el grup de joves, i un bon dia ho va deixar tot i va entrar al Seminari Interdiocesà, ara fa cinc anys.

Us demano que pregueu per ells, perquè es preparin molt bé per a aquest primer pas. Espero que més endavant els pugui ordenar preveres.

Com podeu imaginar, és per a mi motiu de molta joia i agraïment al Senyor i a tots els qui els heu ajudat a arribar fins aquest moment.

Us espero el proper 17 de juliol a la Parròquia de Sant Pere i Sant Pau. Amb tot el meu afecte, la meva benedicció,

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

CARTA

de 29 de maig de 2016, festa del Corpus Christi, comunicant la readmissió a l'exercici del ministeri sacerdotal de Mn. Josep Ramon Badia Margarit

Als preveres i diaques, religiosos i religioses, laiques amb missió pastoral, fidels laics i laiques de l'arxidiòcesi de Tarragona

Molt estimats en el Senyor. Pau i bé!

De nou us escric aquestes ratlles per dir-vos que he rebut un Decret de la Congregació per al Clergat en la qual em comuniquen que el Sr. Josep Ramon Badia Margarit pot ser readmès a l'exercici del ministeri sacerdotal com a prevere incardinat a l'arxidiòcesi de Tarragona.

Fa uns mesos en Josep Ramon em va escriure, i entre altres coses em deia aquestes paraules: «Exposar-li el desig intens que tinc de poder exercir el sacerdoci.» Vaig escriure al papa Francesc per a demanar-li que se li concedís el que demanava, i el Papa va confiar aquesta petició a la Congregació per al Clergat. La resposta ha estat la que us comunico.

En la carta que acompanya el Decret, en resposta a la meva petició, diu que donada la vinculació del Josep Ramon amb d'Església, el seu desig sincer d'exercir el ministeri i el meu parer positiu, en el marc d'aquest Any jubilar de la Misericòrdia es concedeix la seva readmissió a l'exercici del ministeri sacerdotal.

En Josep Ramon Badia és vidu, té 94 anys i viu a la Residència Nostra Llar dels Pallaresos.

Us puc dir que per a mi és un goig comunicar-vos aquesta decisió del Sant Pare. No deixeu de pregar perquè tinguem molts i bons seminaristes per al proper curs. Amb tot el meu afecte, la meva benedicció.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Escrits setmanals “Als quatre vents”

605. MES DE MAIG, MES DE MARIA

1 de maig de 2016

Al mes de maig se celebren diversos motius, com el Dia del Treball o el Dia de la Mare. En l'àmbit cristià s'escau el mes de Maria, que aquest any 2016 té posat un accent particular en la seva advocació de Mare de Misericòrdia.

A través de paraules i gestos l'Església proclama la importància del perdó diví i la necessitat que ens perdonem també els uns als altres en la vida corrent. Per a això el model pot ser Maria, i així ho proposa el Papa a les últimes pàgines de la seva Butlla del Jubileu titulada *Misericordiæ vultus*.

Ens recorda que després de l'anunci de l'àngel, quan Maria va visitar la seva cosina Elisabet, el seu cant ja va estar dedicat a la misericòrdia divina, que s'estendria «de generació en generació», com així ha esdevingut.

Des d'aquell moment fins a la mort de Jesucrist, quan estava amb l'apòstol Joan al peu de la creu, la Verge va ser testimoni de les paraules darreres de perdó del seu Fill. Conscients d'això, els cristians de tots els temps se li han adreçat amb l'oració *Salve Regina*, en la qual li demanem que no es cansi de girar envers nosaltres, submergits de vegades en una vall de llàgrimes, els seus ulls misericordiosos.

Són moltes altres les escenes de la vida de la Mare de Déu en què podríem prendre exemple de la seva misericòrdia, algunes aparentment per a posar remei a necessitats trivials, com la manca de vi en aquelles noces de Canà. Aquest episodi ens diu que podem dirigir-nos a la seva intercessió també en les circumstàncies ordinàries de la nostra relació amb els altres. I ens ensenya que, com ella, hem d'estar pendents dels altres. És aquest «adonar-se» de les necessitats alienes i quan hi reparem intentar posar-hi remei amb el nostre esforç o amb la pregària.

En la passada Setmana Santa, el Papa va voler que s'installés en un pati del Vaticà l'estàtua d'una persona «sense sostre». És una escultura que representa un indigent estirat en un banc públic. En ser tot de mida natural, costa distingir l'obra d'art de la realitat. Ha volgut que ens adonéssim d'un drama real, incrementat a Europa amb l'arribada de centenars de milers de refugiats.

Com la Mare de Déu, només tenint el cor obert als altres repararem en el que els passa i podrem ajudar-los. La misericòrdia comença en el moment que ens adonem de les necessitats del proïme.

606. EL CEL I EL CEL

8 de maig de 2016

Una reflexió sobre l'Ascensió del Senyor resulta difícil, perquè les paraules no sempre són capaces de captar el que succeeix en tota la seva plenitud.

En el llenguatge habitual tots sabem què és un ascens: passar d'una posició a una altra més elevada. La conquesta de l'espai, des dels viatges en globus fins als astronautes, és la història d'una ascensió cada vegada més gran. Per altra banda, ascendir no sols significa pujar físicament. Quan es parla d'un ascens en la carrera militar o en el món de l'empresa, o un ascens d'un equip de futbol, el significat és assumir una posició millor.

El relat de sant Lluç en els Fets dels Apòstols ens diu que els Apòstols van veure'l enlairar-se «davant d'ells; un núvol se l'endugué, i els seus ulls el deixaren de veure». I encara, que dos àngels es van presentar i van preguntar: «Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, vindrà tal com heu vist que se n'hi anava.»

En el llenguatge escrit distingim entre el cel, així amb minúscula, i el Cel. És una distinció que pot ajudar-nos a entendre la festa d'avui. Jesucrist, després de la seva vida a la terra, se'n va al Pare. Com va dir Romano Guardini, abandona la història per entrar en l'eternitat.

Cal fer, però, una excepció: se'n va per tornar. I encara més: la seva presència en nosaltres roman, no de forma humana com en la seva vida a Palestina, limitada a un temps històric, però sí d'una manera espiritual i no per això menys real. La seva presència no és un simple record, com el d'un ésser estimat que va morir. Dit d'una altra manera: Jesucrist se'n va, però es queda ja per sempre amb nosaltres.

Al costat d'aquesta reflexió, en aquesta festa podem fer-nos-en una altra, mirant cap als altres: Els ajudo a ascendir en la seva vida? Com a cristians no hem de mostrar-nos indiferents al que passa al nostre voltant. Hi ha persones caigudes que només si els donem la mà podran «ascendir», posar-se dempeus. Estan tocant fons, des del punt de vista econòmic o espiritual. Potser els falta un ajut per a menjar o per a pagar la llum, o una persona amiga amb qui parlar i a qui confiar-se.

Ajudar-los en aquesta ascensió és la manera més cristiana de celebrar l'Ascensió de Jesucrist, que ens aixeca a tots del pecat.

607. INVOQUEM L'ESPERIT SANT

15 de maig de 2016

Quan Karol Wojtyła estudiava a l'institut de Wadowice, el centre va rebre una visita de l'arquebisbe de Cracòvia. El seu professor de religió li va encarregar dir unes paraules de benvinguda. Ho devia fer bé, perquè el prelat va preguntar al professor què volia estudiar aquell noi, i en respondre-li que filologia polonesa, va comentar: «Llàstima que no sigui teologia.»

Però, com són les coses!, aquell alumne va acabar estudiant teologia, ordenant-se sacerdot, va ser arquebisbe de Cracòvia, i Papa durant vint-i-set anys.

Quan, convertit ja en Joan Pau II, recordava la seva ordenació sacerdotal, rememorava una escena que té molta relació amb la festivitat que celebrem aquest diumenge: Pentecosta, la vinguda de l'Esperit Sant sobre els Apòstols. Va escriure: «Em veig en aquella capella, durant el cant del Veni Creator Spiritus i de la lletania dels Sants, mentre, estès en forma de creu a terra, esperava el moment de la imposició de les mans [...] Hi ha alguna cosa d'impressionant en la prostració dels ordenands: és el símbol de la seva total submissió davant la majestat de Déu i alhora de la seva total disponibilitat a l'acció de l'Esperit Sant que descendeix sobre ells.»

Tots els sacerdots recordem molt bé aquest moment, que jo vaig viure també a la Catedral de Tarragona en rebre l'ordenació episcopal. El Papa polonès li va dedicar

aquest pensament: «Vols ser aquí el sòl sobre el qual caminen els altres... per arribar allà on guies els seus passos.»

La nostra postura més pròpia pel que fa a Déu és estar agenollats; amb les persones, és estar prostrats, que no és el mateix que adormits, com catifes que fan més agradable el pas dels altres per la vida. I això sabent que l'Esperit Sant descendeix sobre nosaltres amb les seves mocions i ens porta a fer propòsits de millora i de servei.

L'Esperit Sant és Déu amb nosaltres, i si volem conèixer-lo millor ens pot servir meditar la seqüència que es llegeix a la missa del Diumenge de Pentecosta. Allí se l'invoca com «pare amorós dels pobres», «dolç hoste de l'ànima», «descans del nostre esforç», «goig que eixuga les llàgrimes»...

La nostra vida espiritual creixerà de veritat si invoquem l'ajuda de l'Esperit Sant perquè distribueixi els seus dons sobre nosaltres, entre d'altres el de la fortalesa per no deixar-nos portar per l'ambient o pel desànim. Déu ens ha cridat pel nostre nom i ens encarrega ser els seus braços en ajuda d'altres.

608. LA FESTA DE LA SANTÍSSIMA TRINITAT

22 de maig de 2016

En el cristianisme no hi ha fórmula ni gest més repetit que fer el senyal de la creu, mentre es diu: «En el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant.»

S'invoca les tres divines persones, que són un sol Déu, mentre portem els dits al front, al pit, i a les espatlles esquerra i dreta, traçant sobre nosaltres el signe de la creu, en memòria de la Santíssima Trinitat i alhora de la crucifixió del nostre Redemptor.

És un signe amb què comença i acaba la santa missa, que s'empra en el baptisme, que molta gent fa per devoció quan mira un crucifix o quan passa per davant d'una església, o també en sortir de casa o en beneir la taula... un signe que veiem fer sovint a molts futbolistes quan surten a la gespa per jugar un partit.

És el major resum possible de la nostra fe cristiana, i per la seva senzillesa és el primer que els pares creients ensenyen als seus fills quan tot just deixen de ser uns nadons.

Al mateix temps el dogma de la Santíssima Trinitat suposa el major repte per a una intel·ligència humana si es tanca en ella mateixa i no s'obre al sobrenatural. Els teòlegs de tots els temps s'han esforçat a aprofundir en aquesta realitat trinitària: tres persones i un sol Déu, i al final arriben a una mateixa conclusió: la clau que obre aquesta veritat, que roman amagada en el pensament lògic, és la fe.

Per a un racionalista, aquesta conclusió és com fer trampes al solitari: quan no hi ha carta vencedora s'invoca la fe i així es guanya la partida. Però és que justament passa que en la vida espiritual no juguem al solitari, sinó que juguem amb Déu. No estem tancats

entre les quatre parets d'una habitació sense llum, sinó que l'habitació té finestra, com deia Benet XVI en una de les seves lúcides reflexions sobre fe i ciència.

Creure exigeix ser humils, reconèixer que no som els inventors del món, començant per la vida pròpia. Per què creiem en la Santíssima Trinitat? La resposta és: perquè Jesucrist ens l'ha revelada. És un gran misteri, com l'eucaristia, però —com va escriure sant Tomàs d'Aquino— res no hi ha més veritable que aquesta paraula de veritat.

En aquesta festivitat que l'Església situa el diumenge després de Pentecosta, fem un acte d'assentiment a la Santíssima Trinitat, centre de la nostra vida cristiana.

609. LA FAMÍLIA : SOBRE ROCA O SOBRE SORRA

29 de maig de 2016

En el primer capítol de l'Amoris lætitia, l'exhortació apostòlica del papa Francesc sobre la família, que comentaré en reflexions successives, es fa referència al Salm 128, que diu, amb belles paraules: «Feliç tu, fidel del Senyor, que vius seguint els seus camins. Menjaràs del fruit del teu treball, seràs feliç i tindràs sort. La teva esposa fruitarà com una parra, dins la intimitat de casa teva; els teus fills seran com plançons d'olivera al voltant de la taula» (Sl 128,1-3)

Des que el salmista va descriure aquesta escena han passat molts segles, però ens hi sentim identificats. ¿Hi ha res més emotiu de contemplar que l'amor en el si d'una família en la qual els pares són el fonament i els fills el fruit d'aquest amor veritable?

És una escena de la vida diària o, segons el tràfec de la vida moderna, almenys dels caps de setmana o de les celebracions festives. Compartir els àpats, la conversa, les alegries i les inquietuds... podria ser el quadre d'una família feliç. Deixant-nos portar pel símil amb una casa, segons el conegut text evangèlic, podríem dir que és una casa construïda sobre roca, en la qual una parella que s'estima segueix els camins del Senyor —a vegades potser de manera poc conscient— i està oberta als fills, que són el seu goig i la seva corona.

A l'Amoris lætitia el Papa ens parla d'aquestes famílies en què un home i una dona decideixen lliurement la donació mútua i posar la vida en comú; però també ens parla d'aquelles construïdes sobre sorra, no voluntàriament, sinó per egoisme, per manca de preparació o per deixar-se portar per modes de l'època. Són les que es fonamenten en la cultura de l'individualisme o de la provisionalitat, que fugen d'un compromís permanent ja d'entrada, com si la paraula lliurament fos una exigència excessiva.

L'exhortació apostòlica no condemna aquestes famílies, ni les unions irregulars, ni les parelles que viuen juntes o les que donen una importància excessiva al banquet nupcial, com si fossin les noces de Camacho, segons el relat del Quixot. No és una exhortació condemnatòria. Si hi ha alguna cosa nova en L'alegria de l'amor, és l'actitud amb què l'Es-

glésia afronta aquestes realitats. No aplica fredament criteris generals a casos concrets. S'acosta a ells des de la proximitat i la misericòrdia.

Les construccions sobre sorra han de ser reforçades, no enderrocades, enteses i apreciades per a poder així ajudar-les.

Maig : Activitats pastorals de l'Arquebisbe

Diumenge 1

- A l'església parroquial de Santa Tecla de Campclar, administra el sagrament de la confirmació.

Dimarts 3

- A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació.

Dimecres 4

- A la tarda, al monestir de la Immaculada Concepció de les Monges Mínimes de Valls, celebra la solemne missa commemorativa del 600è aniversari del naixement de sant Francesc de Paula.

Dijous 5

- A la casa d'espiritualitat dels pares Rogacionistes del santuari de la Mare de Déu de Loreto de Tarragona, presideix la primera sessió de la reunió n. 218 de la CET.
- Al vespre, al Seminari Pontifici de Tarragona, acompanyat de tots els bisbes de la CET, presideix l'acte de presentació de la catalogació i digitalització del fons documental de la província eclesiàstica Tarraconense.

Divendres 6

- A la casa d'espiritualitat dels pares Rogacionistes del santuari de la Mare de Déu de Loreto de Tarragona, presideix la segona sessió de la reunió n. 218 de la CET.
- Al vespre, administra el sagrament de la confirmació a l'església parroquial de Sant Salvador del Vendrell. Durant la mateixa celebració admet a ordes sagrats el seminarista Aldin Martínez.

Dissabte 7

- A l'església parroquial de Sant Pau de Tarragona, administra el sagrament de la confirmació.
- A la tarda, a l'església parroquial de Sant Joan Baptista de Reus, beneeix la nova majòlica que representa la Mare de Déu de Misericòrdia i celebra l'eucaristia, durant la qual admet a ordes sagrats el seminarista Víctor Mosquera.

- Al Refugi n. 1 del Port de Tarragona, participa en el sopar solidari a favor del Telèfon de l'Amistat.

Diumenge 8

- A la tarda, al santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia de Reus, presideix l'eucaristia amb motiu del pelegrinatge jubilar de l'arxiprestat del Baix Penedès en ocasió de la seva XXXI trobada arxiprestal.

Dilluns 9

- A Siurana, presideix la missa solemne, el rosari i la processó amb el Santíssim Sagrament amb motiu del Jubileu de Siurana.
- Al vespre, al Teatre Metropol de Tarragona, assisteix a un espectacle benèfic a favor de la Fundació Bonanit.

Dimarts 10

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 354 del Consell Episcopal. A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació.

Dimecres 11

- Al Monestir de Santa Maria de Montserrat, presideix la segona jornada de la trobada interdiocesana de Vida Creixent.

Dijous 12

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió del patronat de la Fundació Obra Pia Montserrat.
- Al vespre, a l'església parroquial de Sant Pere Apòstol del Serrallo (Tarragona), celebra l'eucaristia amb les Comunitats Neocatecumenals.

Divendres 13

- Rep la visita de fra Octavi Vilà, abat de Poblet.
- A la tarda, a la capella de Sant Josep Manyanet del Col·legi Pare Manyanet de Reus, administra el sagrament de la confirmació.

Dissabte 14

- A la Casa dels Concilis, participa en la trobada de joves que es preparen per a participar a la JMJ 2016 a Cracòvia.
- Al palau arquebisbal, fa una xerrada a les esposes dels diaques permanent diocesans i celebra l'eucaristia.
- A la tarda, a l'església parroquial de Sant Miquel Arcàngel de l'Espluga de Francolí, administra el sagrament de la confirmació.

- Al vespre, a l'església parroquial de Sant Joan Baptista de Tarragona, presideix la missa de la vetlla arxiprestal de Pentecosta.

Diumenge 15

- A la Catedral, celebra l'eucaristia conventual en la solemnitat de la Pentecosta, en el decurs de la qual bateja dos catecúmens i administra el sagrament de la confirmació a un grup d'adults.

Dilluns 16

- Surt d'excursió amb els seminaristes majors.

Dimarts 17

- Al palau arquebisbal, presideix la 33a reunió del Consell de Presbiteri. A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació.

Dimecres 18

- Visita les instal·lacions del CECAS a Tarragona i és convidat a dinar.

Dijous 19

- A Barcelona, presideix la reunió mensual del SIERC.

Divendres 20

- A l'església parroquial de Santa Maria de Cambrils, administra el sagrament de la confirmació.

Dissabte 21

- Al Col·legi La Salle de Tarragona, presideix l'acte de lliurament de premis del Concurs Bíblic 2015-2016 que organitza el Grup Avant de la Federació de Cristians de Catalunya.
- A l'església parroquial de Santa Maria de Bonavista, administra el sagrament de la confirmació.

Diumenge 22

- A l'església parroquial de Santa Clara de Tarragona, administra el sagrament de la confirmació.

Dilluns 23

- A la casa diocesana d'exercicis de la Selva del Camp, presideix la jornada diocesana de formació permanent de preveres i diaques. A la tarda viatja a Roma.

Dimarts 24

- A Roma, a la basílica de Sant Pere del Vaticà, presideix l'eucaristia per als pelegrins de la Federació de Cristians de Catalunya (FCC) amb motiu del 30è aniversari del Concurs Bíblic.

Dimecres 25

- A Roma, a la Plaça de Sant Pere del Vaticà, participa a l'audiència general amb el Sant Pare amb els pelegrins de la FCC.
- A la tarda, a l'Institut Maria Santíssima Bambina, pronuncia una conferència amb el títol «Arrels cristianes de Catalunya. Trets rellevants dels orígens del cristianisme a Catalunya», per als pelegrins de la FCC.

Dijous 26

- Viatja de tornada a Tarragona.
- A la tarda, al Centre Tarraconense El Seminari, presideix la presentació de l'audiovisual La ruta dels primers cristians de Tàrraco, organitzada per l'Associació Cultural Sant Fructuós i el Centre Tarraconense El Seminari.

Divendres 27

- Al matí, a la seu de Càritas Diocesana de Tarragona, presideix la roda de premsa de presentació de la Memòria 2015 de la institució.
- A la tarda, a l'església parroquial de Sant Francesc d'Assís de Tarragona, administra el sagrament de la confirmació.

Dissabte 28

- A la sala d'actes de l'Hospital de Santa Tecla de Tarragona, presideix la jornada arxidiocesana formativa de pastoral de la salut.
- A la tarda, al santuari del Mont Carmel de les Carmelites Missioneres Teresianes de Tarragona, participa en els actes organitzats amb motiu de la clausura del 75è aniversari de la mort de la venerable Teresa Mira, c.m.t.

Diumenge 29

- A l'església parroquial de Sant Andreu de la Selva del Camp, administra el sagrament de la confirmació.
- A la tarda, a la Catedral, presideix la missa de la solemnitat del Corpus Christi i la processó amb el Santíssim Sagrament pels carrers de la Part Alta de la ciutat.

Dilluns 30

- Rep, entre d'altres, la visita dels delegats diocesans d'ecumenisme de les diòcesis amb seu a Catalunya.
- A la tarda, a la Casa dels Concilis, es reuneix amb els caps dels Escoltes i Guies Sant Jordi de l'arxidiòcesi.

Dimarts 31

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 355 del Consell Episcopal. A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació.

- Al vespre, a la Parròquia de Sant Fructuós de Tarragona, fa la benedicció dels nous locals de la Càritas parroquial.

PROGRAMACIÓ DE RECESSOS I JORNADES DE FORMACIÓ PERMANENT

Curs 2015-2016

MES	TEMES I PONENTS
21/IX/2015	«Presentació butlla Any Misericòrdia» <i>Mn. Francisco Giménez Porcuna</i> Any de la Misericòrdia: activitats a l'arxidiòcesi <i>Mn. Joan Miquel Bravo Alarcón</i>
19/X/2015	«50è aniversari del decret <i>Ad gentes</i> » <i>P. Vito de Prete, Secretari general de la Unió Missional Pontifícia</i> «Les Obres Missionals Pontifícies i la Delegació diocesana de Missions» <i>Ana González Fernández, Delegada diocesana de missions i cooperació entre les Esglésies</i>
9/XI/2015 (2n dilluns)	«Els museus de l'arxidiòcesi : informació i aplicació per a l'acció pastoral i evangelitzadora» Museu Diocesà de Tarragona <i>Sofia Mata de la Cruz, directora</i> Museu Bíblic Tarraconense <i>Andreu Muñoz Melgar, director</i>
14/XII/2015 (2n dilluns)	Recés d'Advent Meditació: «Les obres de misericòrdia corporals» Ponència: «Misericòrdia pels últims: el carisma de la beata Teresa de Calcuta i el seu impacte en el món» <i>Hna. Blanca, Gnes. Missioneres de la Caritat</i>
18/I/2016	«El prevere home de misericòrdia» <i>Mn. Joan Galtés Pujol, Prevere de l'arxidiòcesi de Barcelona</i>
15/II/2016	Recés de Quaresma Meditació: «Les obres de misericòrdia espirituals» Ponència: <i>P. Miguel Ángel González González, o.c.d.</i>
15-19/II/2016	Exercicis espirituals per al clergat <i>P. Miguel Ángel González González, o.c.d.</i>

MES	TEMES I PONENTS
21/III/2016 (Dilluns St.)	«Presentació del document dels bisbes de la CEE sobre l'Església dels pobres» <i>Mons. Sebastià Taltavull Anglada,</i> <i>Bisbe auxiliar de Barcelona</i>
11/IV/2016	Jornada del clergat de les diòcesis amb seu a Catalunya, a Vic, en ocasió del Centenari de la mort del bisbe Torras i Bages
23/V/2016	«Orientacions pràctiques de cara a la projecció d'obres i altres qüestions que afecten al patrimoni, directrius que marca l'Administració, permisos...» <i>Ponents: Mn. Antonio Martínez Subías, Delegat diocesà per al patrimoni artístic i documental i l'art sacre</i> <i>Sr. Daniel Sobradillo Cardona, Ecònom diocesà</i>
20/VI/2016	«La força evangelitzadora de la pietat popular» <i>D. Marcelino Manzano Vilches, pvre. Delegat de Germandats i Confraries de l'Arquebisbat de Sevilla</i>

Secretaria General i Cancelleria

DECRET

de 27 de maig de 2016 pel qual el Rvnd. Josep Ramon Badia Margarit és readmès a l'exercici del ministeri presbiteral

Vista la petició d'11 de maig proppassat signada pel Sr. Josep Ramon Badia Margarit, de 94 anys, ordenat sacerdot caputxí l'any 1946 i dispensat del celibat l'any 1967, en què manifesta el seu desig intens de poder tornar a exercir el sacerdoci i demana el retorn al ministeri,

Vist que la Congregació per al Clergat, per encàrrec de Sa Santedat el Papa Francesc, en data de 24 de maig ha signat el decret de readmissió del susdit prevere a l'exercici del ministeri en resposta a la petició que vaig fer en aquest sentit al Pontífex en data de 15 de maig,

PEL PRESENT DECRET, en compliment del rescripte rebut de la Congregació per al Clergat (Prot. N. 2016 1946), el Rvnd. Josep Ramon Badia Margarit queda incardinat a l'arxidiòcesi de Tarragona des del mateix dia de la signatura del Decret pontifici, és a dir, el dia 24 de maig de 2016, amb la condició que

podrà celebrar l'eucaristia sempre que ho faci acompanyat d'alguna persona i en un lloc digne.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,

Rosalia Gras Minguella

Secretària general i cancellera

ACORD

del Consell Episcopal, de l'1 de març de 2016, per a la gestió i tramitació de les intervencions necessàries de portar a terme a la fàbrica de l'església de Santa Maria de Barberà de la Conca per raó de les obertures ocasionades per moviments del terreny

El Consell Episcopal, en la seva reunió n. 248, del dia 1 de març de 2016, ha pres el següent

ACORD:

Autoritzar el Departament d'Assumptes Econòmics de l'Arquebisbat per a gestionar i tramitar les actuacions necessàries de portar a terme a la fàbrica de l'església parroquial de Santa Maria de Barberà de la Conca per impedir qualsevol perill per a les persones que es pugui esdevenir per raó de l'obertura de la fàbrica de l'església parroquial de Santa Maria ocasionada per moviments del terreny.

Caldrà mantenir informat el rector de totes les decisions que es vagin prenent. Aquest acord serà vigent a partir de la data de signatura d'aquest document.

Rosalia Gras Minguella

Secretària general i cancellera

CARTA

del Vicari General de 14 d'abril de 2016 sobre la collecta especial a benefici dels damnificats d'Ucraïna

A tots els rectors i responsables d'esglésies i llocs de culte, preveres i diaques, comunitats de religiosos i religioses, laiques amb missió pastoral.

Benvolguts i benvolgudes en Crist Ressuscitat,

El sant pare Francesc va convocar, durant el rés del Regina Coeli del passat dia 3 d'abril, Festa de la Divina Misericòrdia, una collecta especial a benefici d'Ucraïna que se celebrarà a totes les Esglésies catòliques d'Europa el proper dia 24 de abril, V Diumenge de Pasqua. En les seves paraules, el papa Francesc es va referir al «drama dels qui pateixen les conseqüències de la violència a Ucraïna: dels qui resten a les terres devastades per les hostilitats que han causat ja diversos milers de morts, i en tots aquells —més d'un milió— que es van veure obligats a deixar-les per la greu situació que perdura», de manera que, continua dient, «he decidit promoure una ajuda humanitària a favor seu. Per aquesta raó es farà una collecta especial a totes les Esglésies catòliques d'Europa el proper diumenge 24 de abril».

Sent conscient de la manca de recursos que tenim, no podem passar per alt aquesta crida del Sant Pare. Per la present us demano que el diumenge indicat o els dies que cregueu convenient us feu ressò dels sofriments del poble Ucraïnès i de tot el problema dels refugiats, i que els qui bonament pugueu el dia 24 feu la collecta que ens demana el papa Francesc, i que la feu arribar a l'Arquebisbat al més aviat possible per a poder-ho enviar, com se'ns ha indicat, a través de Nunciatura a la Secretaria d'Estat, que ho distribuirà als països afectats per mitjà del Consell Pontifici «Cor Unum».

Des de la Conferència Episcopal Espanyola preparen materials de suport —dossier, cartell, vídeos, bàners...— que distribuiran, i s'hi podrà accedir a través d'Internet. El nostre Departament de Mitjans de Comunicació facilitarà tot aquest material a través del web de l'Arquebisbat i farà arribar per correu electrònic el que sembli convenient.

Units en la pregària i en la preocupació per atendre els més desfavorits —de prop i de lluny, amb tot el meu afecte,

Joaquim Fortuny, pvre.

Vicari general

Francesc, Papa

DISCURS

de 6 de maig de 2016 a la Sala Règia del Vaticà, en el lliurament del « Premi internacional Carlemany d'Aix-la-Chapelle »

Il·lustres senyores i senyors:

Els dono la més cordial benvinguda i les gràcies per la seva presència. Especialment agraeixo les amables paraules dels senyors Marcel Philipp, Jürgen Linden, Martin Schulz, Jean-Claude Juncker i Donald Tusk. Vull reiterar la meva intenció d'oferir a Europa el prestigiós premi amb que he estat honorat : no fem un gest celebratiu, més aviat aprofitem l'ocasió per desitjar tots junts un nou i audaç impuls per aquest Continent estimat.

La creativitat, l'enginy, la capacitat d'aixecar-se i de sortir dels propis límits pertanyen a l'ànima d'Europa. En el segle passat, Europa ha donat testimoni a la humanitat de que un nou començament era possible; després d'anys de tràgics enfrontaments, que culminaren en la guerra més terrible que es recorda, sorgí, amb la gràcia de Déu, una novetat sense precedents en la història. Les cendres de les runes no pogueren extingir l'esperança i la recerca de l'altre, que cremaven en el cor dels pares fundadors del projecte europeu. Ells posaren els fonaments d'un baluard de la pau, d'un edifici construït per Estats que no s'uniren per imposició, sinó per la lliure elecció del bé comú, renunciant per sempre als enfrontaments. Europa, finalment, després de moltes divisions, es trobà a si mateixa i començà a edificar la seva casa.

Aquesta « *família de pobles* »¹, que mentrestant s'ha fet meritòriament més àmplia, els últims temps, sembla sentir menys seus els murs de la casa comú, potser aixecats apartant-se dels projecte clarivident dissenyat pels pares fundadors. Aquella atmosfera de novetat, aquell desig ardent d'edificar la unitat, semblen cada vegada més apagats; nosaltres, els fills d'aquell somni, estem temptats de caure en els nostres egoïsmes, mirant el que ens és útil i pensant en construir tancats particulars. Tot i això, estic convençut que la resignació i el cansament no pertanyen a l'ànima d'Europa i també que « *les dificultats puguin convertir-se en forces promotores d'unitat* »².

En el Parlament Europeu em vaig permetre parlar de l'Europa anciana. Deia als eurodiputats, que en diverses parts del món, augmentava la impressió general d'una Europa cansada i envellida, no fèrtil ni vital, on els grans ideals que inspiraren Europa semblen haver perdut força d'atracció. Una Europa decaiguda que sembla haver perdut la seva capacitat engendradora i creativa. Una Europa temptada per voler assegurar i dominar

1 Discurs al Parlament Europeu, Estrasburg, 25 de novembre de 2014.

2 Ibid.

espais més que no pas per generar processos d'inclusió i de transformació; una Europa que va « *atrinxerant-se* » en comptes de privilegiar les accions que promouen en la societat nous dinamismes; dinamismes capaços d'involucrar i posar en marxa tots els actors socials (grups i persones) en la recerca de noves solucions als problemes actuals, que fructifiquin en importants esdeveniments històrics; una Europa que, lluny de protegir espais, es converteixi en mare generadora de processos (cf. *Evangelii gaudium*, 223).

¿Què t'ha passat Europa, humanista, defensora dels drets humans, de la democràcia i de la llibertat? ¿Què t'ha passat Europa, terra de poetes, filòsofs, artistes, músics, escriptors? ¿Què t'ha esdevingut Europa, mare de pobles i nacions, mare de grans homes i dones que foren capaços de defensar i donar la vida per la dignitat dels seus germans?

L'escriptor Elie Wiesel, supervivent dels camps d'extermini nazis, deia que avui dia és imprescindible realitzar una « *transfusió de memòria* ». És necessari « *fer memòria* », prendre una mica de distància del present per escoltar la veu dels nostres avantpassats. La memòria no només ens permetrà que no es tornin a cometre els mateixos errors del passat (cf. *Evangelii gaudium*, 108), sinó que ens farà accedir a aquells guanys que ajudaren als nostres pobles a superar positivament les cruïlles històriques que anaren trobant. La transfusió de memòria ens allibera d'aquesta tendència actual, freqüentment més atractiva, a obtenir ràpidament resultats immediats sobre sorres bellugadisses, que podrien produir « *un rèdit polític fàcil, ràpid i efímer, però que no construeixen la plenitud humana* » (Ibid, 224).

A propòsit, ens farà bé evocar els pares fundadors d'Europa. Ells saberen buscar vies alternatives i innovadores en un context marcat per les ferides de la guerra. Ells tingueren l'audàcia no només de somiar la idea d'Europa, sinó que s'atreverien a transformar radicalment els models que només provocaven violència i destrucció. S'atreverien a buscar solucions multilaterals als problemes que poc a poc s'anaven convertint en problemes comuns.

Robert Schuman, en l'acte que molts reconeixen com el naixement de la primera comunitat europea, digué : « *Europa no es farà d'una sola vegada, ni en una obra de conjunt, es farà gràcies a realitzacions concretes, que, en primer lloc, creen una solidaritat de fet* »³. Precisament ara, en aquest nostre mon turmentat i ferit, cal tornar a aquella *solidaritat de fet*, a la mateixa *generositat concreta* que seguí al segon conflicte mundial, perquè —prosseguia Schuman— « *la pau mundial no es pot salvaguardar sense uns esforços creatius equiparables als perills que la amenacen* »⁴. Els projectes dels pares fundadors, missatgers de la pau i profetes del futur, no han estat superats : inspiren, avui més que mai, a construir ponts i a enfonsar murs. Semblen expressar una fervent invitació a no acontentar-se amb retocs cosmètics o compromisos rebuscats per esmenar algun que altre tractat, sinó a assentar valerosament bases noves, fortament arrelades. Com afirmava Alcide De Gasperi, « *Tots igualment animats per la preocupació del bé comú de les*

3 Declaració de 9 de maig de 1950, Saló de l'Horloge, Quai d'Orsay, Paris.

4 Ibid.

nostres pàtries europees, de la nostra pàtria Europa », cal començar novament, sense por un « *treball constructiu que exigeix tots els nostres esforços de pacient i ampla cooperació* »⁵.

Aquesta transfusió de memòria permet inspirar-nos en el passat per afrontar amb valentia el complex quadre multipolar dels nostres dies, acceptant amb determinació el repte d'« *actualitzar* » la idea d'Europa. Una Europa capaç de donar a llum un nou humanisme basat en tres capacitats : la capacitat d'integrar, la capacitat de comunicació i la capacitat d'impulsar.

Capacitat d'integrar

Erich Przywara, en la seva magnífica obra *La idea d'Europa*, ens repta a considerar la ciutat com un espai de convivència entre diverses instàncies i nivells. Ell coneixia la tendència reduccionista que niua en cada intent de pensar i somniar el teixit social. La bellesa arrelada en moltes de les nostres ciutats és deguda a que han aconseguit mantenir en el temps les diferències d'èpoques, nacions, estils i visions. Només cal admirar l'ines-timable patrimoni cultural de Roma per a confirmar, una vegada més, que la riquesa i el valor d'un poble arrela, precisament, en saber articular tots aquests nivells en una sana convivència. Els reduccionismes i tots els intents d'uniformar, més que generar valor, condemnen a la nostra gent a una pobresa cruel : la de la exclusió. I més que aportar grandesa, riquesa i bellesa, la exclusió provoca baixesa, pobresa i lletjor. Més que donar noblesa d'esperit, els aporta mesquinesa.

Les arrels dels nostres pobles, les arrels d'Europa, s'anaren consolidant en el transcurs de la història, aprenent a integrar en síntesis sempre noves les cultures més diverses i, aparentment, sense mútua relació. La identitat europea és, i sempre ha estat, una identitat dinàmica i multicultural.

L'activitat política és conscient de tenir entre mans aquest treball fonamental i que no pot ser posposat. Sabem que « *el tot és més que la part, i també és més que la mera suma d'aquestes* », per lo qual sempre s'haurà de treballar per « *ampliar la mirada per reconèixer un bé major que ens beneficiarà a tots* » (Evangelii gaudium, 235). Estem convidats a promoure una integració que troba en la solidaritat la manera de fer les coses, la manera de construir la història. Una solidaritat que mai ha de ser confosa amb l'almoïna, sinó com la generació d'oportunitats per tal que tots els habitants de les nostres ciutats —i de moltes altres— puguin desenvolupar la seva vida dignament. El temps ens ensenya que no n'hi ha prou només amb la integració geogràfica de les persones, sinó que el repte és una forta integració cultural.

D'aquesta manera, la comunitat dels pobles europeus podrà vèncer la temptació de replegar-se sobre paradigmes unilaterals i d'aventurar-se en « *colonitzacions ideològiques* »; i redescobrirà millor l'amplada de l'ànima europea, nascuda de l'encontre de civilitzacions i de pobles, més vasta que els actuals confins de la Unió i cridada a convertir-se en model de noves síntesis i de diàleg. Efectivament, el rostre d'Europa no es distingeix

5 Discurs a la Conferència Parlamentària Europea, París, 21 d'abril de 1954.

per oposar-se als altres, sinó per portar impreses les característiques de diverses cultures i la bellesa de vèncer qualsevol aïllament. Sense aquesta capacitat d'integració, les paraules pronunciades per Konrad Adenauer en el passat, ressonaran avui com una profecia del futur: « *El futur d'Occident no està amenaçat tant per la tensió política, com pel perill de la massificació, de la uniformitat del pensament i del sentiment; breument, per tot el sistema de vida, de defugir la responsabilitat, amb la única preocupació del propi jo* »⁶.

Capacitat de diàleg

Si hi ha una paraula que hem de repetir fins al cansament és aquesta: diàleg. Estem cridats a promoure una cultura del diàleg, tractant per tots els mitjans de crear instàncies per tal que això sigui possible i ens permeti reconstruir el teixit social. La cultura del diàleg implica un autèntic aprenentatge, una ascesi que ens permeti reconèixer l'altre com a vàlid interlocutor; que ens permeti mirar l'estranger, l'emigrant, el que pertany a una altra cultura com a subjecte digne de ser escoltat, considerat i apreciat. Per a nosaltres, avui, urgeix involucrar a tots els actors socials en la promoció d'« *una cultura que privilegi el diàleg com a forma d' trobament, la recerca de consensos i acords, però sense separar-la de la preocupació per una societat justa, memoriosa i sense exclusions* » (Evangeli gaudium, 239). La pau serà duradora en la mesura que estimem els nostres fills amb les armes del diàleg, els hi ensenyem la bona batalla de l'encontre i la negociació. D'aquesta manera podrem deixar-los en herència una cultura que sàpiga delinear estratègies no de mort, sinó de vida, no d'exclusió, sinó d'integració.

Aquesta cultura de diàleg, que caldria incloure en tots els programes escolars com un eix transversal de les disciplines, ajudarà a inculcar a les noves generacions una forma diferent de resoldre els conflictes a les que estem acostumats. Avui urgeix crear « *coalicions* », no només militars i econòmiques, sinó culturals, educatives, filosòfiques, religioses. Coalicions que posin en relleu com, darrere de molts conflictes, sovint s'hi confronten els poders de grups econòmics. Coalicions capaces de defensar les persones perquè no siguin utilitzades per fins impropis. Armem a la nostra gent amb la cultura del diàleg i de l'acollida.

Capacitat d'impulsar

El diàleg, i tot el que aquest implica, ens recorda que ningú pot limitar-se a ser un espectador o un simple observador. Tots, des del més petit fins al més gran, tenen un paper actiu en l'edificació d'una societat integrada i reconciliada. Aquesta cultura és possible si tots participem en la seva elaboració i construcció. La situació actual no permet només simples observadors de les lluites alienes. Tot el contrari, és una ferma crida a la responsabilitat personal i social.

En aquest sentit, els nostres joves hi tenen un paper preponderant. Ells no són el futur dels nostres pobles, són el present; són els que ja avui, amb els seus somnis, amb les seves vides, estan forjant l'esperit europeu. No podem pensar en el demà sense oferir-los

6 Discurs a la Assemblea dels artesans alemanys, Düsseldorf, 27 d'abril de 1952.

una participació real com a autors de canvi i de transformació. No podem imaginar Europa sense fer-los partícips i protagonistes d'aquest somni.

Últimament, he reflexionat sobre aquest aspecte i m'he preguntat : ¿Com podem fer partícips als nostres joves d'aquesta construcció quan els privem del treball, d'un ofici digne que els permeti desenvolupar-se a través de les seves mans, la seva intel·ligència i les seves energies? ¿Com pretenem reconèixer-los el valor de protagonistes, quan els índexs de desocupació i subocupació de milions de joves europeus augmenta? ¿Com evitar la pèrdua dels nostres joves, que acaben per anar-se'n a d'altres bandes cercant ideals i sentit de pertinença perquè aquí, a la seva terra, no sabem oferir-los oportunitats i valors?

« *La justa distribució dels fruits de la terra i el treball humà no és una mera filantropia. És un deure moral* »⁷. Si volem entendre la nostra societat d'una manera diferent, necessitem crear llocs de treball dignes i ben pagats, especialment per als nostres joves.

Això reclama la recerca de nous models econòmics més inclusius i equitatius, orientats no només a uns pocs, sinó al benefici de la gent i la societat. Penso, per exemple, en l'economia social de mercat, animada també pels meus predecessors (cf. Joan Pau II, Discurs a l'ambaixador de la R. F. d'Alemanya, 8/11/1990). Passar d'una economia que apunta al rèdit i al benefici basats en l'especulació i el préstec amb interès, a una economia social que inverteixi en les persones creant llocs de treball i qualificació.

Hem de passar d'una economia líquida, que tendeix a afavorir la corrupció com a mitjà per a obtenir beneficis, a una economia social que garanteixi l'accés a la terra i a la llar mitjançant el treball com a àmbit on les persones i les comunitats puguin posar en joc « *moltes dimensions de la vida : la creativitat, la projecció del futur, el desenvolupament de capacitats, l'exercici dels valors, la comunicació amb els altres, una actitud d'adoració. Per això, en l'actual realitat social mundial, més enllà dels interessos limitats de les empreses i d'una qüestionable racionalitat econòmica, cal que 'es continuï buscant com a prioritat l'objectiu de l'accés al treball [...] per a tots*'⁸ » (Laudato si, 127).

Si volem mirar cap a un futur que sigui digne, si volem un futur de pau per a les nostres societats, només podrem assolir-ho apostant per la inclusió real : « *aquesta que dona treball digne, lliure, creatiu, participatiu i solidari* »⁹. Aquest canvi (d'una economia líquida a una economia social) no només donarà noves perspectives i oportunitats concretes d'integració i inclusió, sinó que ens obrirà novament la capacitat de somniar aquest humanisme, del que Europa n'ha estat el bressol i la font.

L'Església pot i ha d'ajudar al renèixer d'una Europa cansada, però encara rica d'energies i de potencialitats. La seva tasca coincideix amb la seva missió : l'anunci de l'Evangeli, que avui més que mai, es tradueix principalment en sortir a l'encontre de les ferides de l'home, portant la presència ferma i senzilla de Jesús, la seva misericòrdia que consola i anima. Déu vol habitar entre els homes, però només pot fer-ho a través d'ho-

7 Discurs als moviments populars a Bolívia, Santa Cruz de la Sierra, 9 de juliol de 2015.

8 Benet XVI, Carta. Enc. *Caritas in veritate* (29 juny 2009), 32: AAS 101 (2009), 666.

9 Discurs als moviments populars a Bolívia, Santa Cruz de la Sierra, 9 de juliol 2015.

mes i dones que, com els grans evangelitzadors del continent, estiguin tocats per ell i visquin l'Evangelí sense buscar altres coses. Només una Església rica en testimonis podrà novament portar l'aigua pura de l'evangelí a les arrels d'Europa. En això, els camí dels cristians cap a la plena unitat és un gran signe dels temps, i també l'exigència urgent de respondre al Senyor « *per tal que tots siguin u* » (Jn 17,21).

Amb el pensament i el cor, amb esperança i sense vana nostàlgia, com un fill que troba en la mare Europa les seves arrels de vida i de fe, somnio un nou humanisme europeu, « *un procés constant d'humanització* », per al qual falta tenir « *memòria, valor i una sana i humana utopia* »¹⁰.

- Somnio una Europa jove, capaç de ser, encara, mare : una mare que tingui vida, perquè respecta la vida i dóna esperança de vida. Somnio una Europa que es fa càrrec de l'infant, que com un germà socorre el pobre i els qui venen esperant l'acollida, perquè ja no els queda res i busquen refugi.

- Somnio una Europa que escolta i valora els malalts i els ancians, per tal que no quedin reduïts a objectes improductius rebutjats.

- Somnio una Europa, on ser emigrant no sigui un delictes, sinó una invitació a un compromís major amb la dignitat de tot ser humà.

- Somnio una Europa, on els joves respirin l'aire net de la honestedat, estimin la bellesa de la cultura i de la vida senzilla, no contaminada per les infinites necessitats del consumisme; on casar-se i tenir fills sigui una responsabilitat i una gran alegria, i no un problema degut a la falta de treball suficientment estable.

- Somnio una Europa de les famílies, amb polítiques realment eficaces, centrades en els rostres més que en els números, en el naixement de fills que en l'augment dels béns.

- Somnio una Europa, que promogui i protegeixi els drets de cadascú, sens oblidar els deures amb tothom. Somnio una Europa de la qual no es pugui dir que el seu compromís per als drets humans ha estat la seva última utopia. Gràcies.

Audiències generals “Jubileu de la Misericòrdia”

L'OVELLA PERDUDA (CF. LC 15,1-7)

4 de maig de 2016

Benvolguts germans i germanes, bon dia! Tots coneixem la imatge del Bon Pastor que porta sobre les seves espatlles l'ovella perduda. Des de sempre aquesta icona ha representat la preocupació de Jesús pels pecadors i la misericòrdia de Déu que no es resigna a

¹⁰ Discurs al Consell d'Europa, Estrasburg, 25 de novembre de 2014.

perdre'n cap. Jesús explica la paràbola per a fer comprendre que la seva proximitat envers els pecadors no ha d'escandalitzar, ans al contrari ha de provocar en tots una reflexió seriosa sobre com vivim la nostra fe. La narració mostra per una part els pecadors que s'atansen a Jesús per escoltar-lo i per l'altra part els doctors de la llei, els escribes, mestres a l'hora de sospitar, que s'allunyen d'ell pel seu comportament. Se n'allunyen perquè Jesús s'apropava als pecadors. Ells eren orgullosos, eren superbs, es creien els justos.

La nostra paràbola es desenvolupa al voltant de tres personatges: el pastor, l'ovella perduda i la resta del ramat. El qui actua, però, només és el pastor, no les ovelles. El pastor, doncs, és l'únic protagonista veritable i tot depèn d'ell. Una pregunta introdueix la paràbola: «¿Quin home d'entre vosaltres, si té cent ovelles i en perd una, no deixa les noranta-nou al desert i va a buscar la perduda fins que la troba?» (v. 4). Es tracta d'una paradoxa que crea dubtes sobre la manera d'actuar del pastor: és prudent abandonar les noranta-nou per una sola ovella? I no és més segur deixar el ramat a la pleta que no pas al desert? Segons la tradició bíblica el desert és lloc de mort on és difícil trobar menjar i aigua, sense refugi i a la mercè de les feres i dels lladres. Què poden fer noranta-nou ovelles indefenses? La paradoxa, però, continua dient que el pastor, un cop trobada l'ovella, «se la posa a les espatlles ple d'alegria i, arribant a casa, convida els amics i els veïns dient-los: "Veniu a celebrar-ho amb mi: he trobat l'ovella que havia perdut» (v. 5-6). Sembla, doncs, que el pastor no torna al desert per a recuperar tot el ramat! Amb la preocupació per aquella única ovella sembla oblidar les altres noranta-nou. Però en realitat no és així. L'ensenyament que Jesús ens vol donar és més aviat que cap ovella no es pot perdre. El Senyor no es pot resignar al fet que ni una sola persona es pugui perdre. La manera de fer de Déu és la d'anar a cercar els fills perduts per a fer festa després i alegrar-se amb tots per haver retrobat l'ovella. Es tracta d'un desig irrefrenable: ni noranta-nou ovelles no poden tenir lligat el pastor, tancat a la pleta. Ell podria pensar: «Faig el balanç: en tinc noranta-nou, n'he perdut una, però això no és una gran pèrdua.» Ell en canvi va a buscar aquella ovella perduda, perquè cada una és molt important per a ell i aquella és la més necessitada, la més abandonada, la més rebutjada; i ell la va a buscar. Entenguem-ho bé: la misericòrdia envers els pecadors és la manera d'obrar de Déu i ell és absolutament fidel a aquesta misericòrdia: res ni ningú no podrà desviar-lo de la seva voluntat de salvació. Déu no coneix la nostra cultura actual del rebuig, a Déu això no li entra. Déu no rebutja ningú; Déu estima tothom, ens cerca a tots: un a un! Ell no coneix aquesta expressió —rebutjar la gent—, perquè és tot amor i tot misericòrdia.

El ramat del Senyor està sempre en marxa: no posseeix el Senyor, no pot fer-se a la idea de tancar-lo en els nostres esquemes i en les nostres estratègies. El pastor es trobarà sempre on hi ha l'ovella perduda. El Senyor, doncs, hem de buscar-lo allí on ell vol trobar-nos, no on nosaltres pretenem trobar-lo! De cap altra manera no es podrà tornar a reunir el ramat si no és seguint el camí assenyalat per la misericòrdia del pastor. Mentre cerca l'ovella perduda, ell provoca les noranta-nou perquè participin en la reunificació del ramat. Aleshores no sols l'ovella portada sobre les espatlles, sinó tot el ramat seguirà el pastor fins a casa seva per a fer festa amb «els amics i els veïns».

Hem de pensar sovint en aquesta paràbola, perquè en la comunitat cristiana sempre hi falta algú que se n'ha anat i ha deixat buit el seu lloc. A vegades això és descoratjador i ens porta a creure que és una pèrdua inevitable, una malaltia sense remei. És aleshores que correm el perill de tancar-nos en una pleta on no se sentirà l'olor d'ovella, sinó l'olor de resclosit! I els cristians? No podem quedar tancats, perquè farem l'olor de les coses tancades. Mai! Cal sortir i no tancar-nos en nosaltres mateixos, en les petites comunitats, en la parròquia, considerant-nos «els justos». Això passa quan manca l'impuls missioner que ens porta a trobar els altres. En la visió de Jesús no hi ha ovelles definitivament perdudes, sinó només ovelles que cal trobar. Això ho hem d'entendre bé: per a Déu no hi ha ningú definitivament perdut. Mai! Fins a l'últim moment, Déu ens busca. Penseu en el bon lladre; però només en la visió de Jesús ningú no està definitivament perdut. La perspectiva, per tant, és completament dinàmica, oberta, estimulante i creativa. Ens empeny a sortir a la recerca per emprendre un camí de fraternitat. No hi ha cap distància que pugui mantenir allunyat el pastor; i cap ramat no pot renunciar a un germà. Trobar qui s'ha perdut és la joia del pastor i de Déu, però també és la joia de tot el ramat! Siguem tots nosaltres ovelles retrobades i recollides per la misericòrdia del Senyor, cridats a recollir juntament amb ell tot el ramat!

EL PARE MISERICORDIÓS (CF. LC 15,11-32)

13 de maig de 2016

Benvolguts germans i germanes, bon dia! Avui aquesta audiència es desenvolupa a dos llocs: com que hi ha perill de pluja, els malalts són a l'Aula Pau VI, units a nosaltres gràcies a una pantalla gran; dos llocs però una sola audiència. Saludem els malalts que són a l'Aula Pau VI. Volem reflexionar avui sobre la paràbola del Pare misericordiós. Ens parla d'un pare i dels seus dos fills, i ens fa conèixer la misericòrdia infinita de Déu.

Partim del final, és a dir de la joia del cor del Pare, que diu: «Celebrem-ho, perquè aquest fill meu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem trobat» (v. 23-24). Amb aquestes paraules el pare ha interromput el fill petit en el moment que confessava la seva culpa: «Ja no mereixo que em diguin fill teu...» (v. 19). Però aquesta expressió és insuportable per al cor del pare, que en canvi s'afanya a restituir al fill els signes de la seva dignitat: el vestit bonic, l'anell, el calçat. Jesús no ens presenta un pare ofès i ressentit, un pare que, per exemple, diu al fill: «Ja me les pagaràs»; no, el pare l'abraça, l'espera amb amor. L'única cosa que el pare té al cor és que aquest fill és davant seu sa i estalvi i això el fa feliç i ho celebra. L'acolliment del fill que torna a casa és descrit d'una manera commovedora: «Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, correu a tirar-se-li al coll i el besà» (v. 20). Quanta tendresa: el va veure de lluny. Què significa això? Que el pare pujava al terrat contínuament per mirar el camí i veure si el fill tornava; aquell fill que havia fet de tot, però el pare l'esperava. Quina cosa més bonica, la tendresa del pare! La misericòrdia del pare és desbordant, sense condicions, i es manifesta fins i tot abans que parli el fill. És cert, el fill sap que s'ha equivocat i ho reconeix: «He pecat... tracta'm com un dels teus jornalers» (v. 18.19). Però aquestes paraules s'esvaeixen davant el perdó

del pare. L'abraçada i el bes del seu pare li fan comprendre que sempre ha estat considerat fill, malgrat tot. És important aquest ensenyament de Jesús: la nostra condició de fills de Déu és el fruit de l'amor del cor del Pare; no depèn dels nostres mèrits o de les nostres accions, i llavors ningú no la pot prendre, ni tan sols el diable! Ningú no ens pot prendre aquesta dignitat.

Aquesta paraula de Jesús ens anima a no desesperar-nos mai. Penso en les mares i els pares preocupats quan veuen allunyar-se els fills, seguint camins perillosos. Penso en els rectors i catequistes que a vegades es pregunten si el seu treball ha estat inútil. Però penso també en els que són a la presó i els sembla que la seva vida s'ha acabat; en els que han pres decisions equivocades i deixen de mirar el futur; en tots aquells que tenen fam de misericòrdia i de perdó i creuen que no el mereixen... En qualsevol situació de la vida, no puc oblidar que no deixaré mai de ser fill de Déu, de ser fill d'un Pare que m'estima i que espera el meu retorn. Fins i tot en la situació més dolenta de la meua vida, Déu m'espera, Déu em vol abraçar, Déu m'espera.

En la paràbola hi ha un altre fill, el gran; també ell necessita descobrir la misericòrdia del pare. Ell sempre s'ha quedat a casa, però és tan diferent del pare! Les seves paraules no tenen tendresa: «Fa molts anys que et serveixo sense desobeir mai ni un de sol dels teus manaments [...]. En canvi, quan ha tornat aquest fill teu...» (v. 29-30). Veiem el menyspreu: no diu mai «pare», no diu mai «germà», només pensa en ell mateix, presumeix d'haver estat sempre al costat del pare i d'haver-lo servit; però mai no va viure amb alegria aquesta proximitat. I ara acusa el pare de no haver-li donat mai un cabrit per a fer festa. Pobre pare! Un fill se n'havia anat i l'altre no s'havia sentit mai realment a prop! El sofriment del pare és com el sofriment de Déu, el sofriment de Jesús quan nosaltres ens allunyem o perquè anem lluny o perquè estem a prop, però sense sentir-nos a prop.

El fill gran, ell també necessita misericòrdia. Els justos, aquells que es creuen justos, ells també necessiten misericòrdia. Aquest fill ens representa a nosaltres quan ens preguntem si val la pena cansar-se tant si després no rebem res a canvi. Jesús ens recorda que a la casa del Pare no s'hi està per a tenir després una recompensa, sinó perquè tenim la dignitat de fills responsables. No es tracta de «regatejar» amb Déu, sinó de seguir els passos de Jesús que es va donar ell mateix a la creu sense mesura.

«Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que és meu és teu. Però calia celebrar-ho i alegrar-se» (v. 31). Així ho diu el Pare al fill gran. La seva lògica és la de la misericòrdia! El fill petit pensava que mereixia un càstig per culpa dels seus pecats, el fill gran s'esperava una recompensa pels seus serveis. Els dos germans no es parlen entre ells, viuen històries diferents, però tots dos raonen amb una lògica aliena a Jesús: si obres bé reps un premi, si obres malament reps un càstig; i aquesta no és la lògica de Jesús, no ho és! Aquesta lògica ve corregida per les paraules del pare: «Calia celebrar-ho i alegrar-se, perquè aquest germà teu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem trobat» (v. 31). El pare ha recuperat el fill perdut, i ara el pot tornar al seu germà! Sense el petit, també el fill

gran deixa de ser un «germà». La joia més gran per al pare és veure que els seus fills es reconeixin germans.

Els fills poden decidir unir-se a la joia del pare o rebutjar-la. Han de qüestionar-se els seus desitjos i la visió que tenen de la vida. La paràbola acaba deixant en suspens el final: no sabem què va decidir de fer el fill gran. I això és un estímul per a nosaltres. Aquest Evangeli ens ensenya que tots necessitem entrar a la casa del Pare i participar de la seva joia, de la seva festa de la misericòrdia i de la fraternitat. Germans i germanes, obrim el nostre cor per a ser «misericordiosos com el Pare»!

POBRESA I MISERICÒRDIA (CF. LC 16,19-31)

18 de maig de 2016

Benvolguts germans i germanes, bon dia! Vull reflexionar amb vosaltres avui sobre la paràbola de l'home ric i el pobre Llätzer. La vida d'aquestes dues persones sembla transcórrer per vies paral·leles: les seves condicions de vida són oposades i totalment desconnectades. La porta d'entrada de casa del ric està sempre tancada per al pobre, que jeu allí fora mirant de menjar algunes engrunes de la taula del ric. Aquest porta vestits de luxe, mentre que Llätzer té el cos cobert de nafres; el ric cada dia s'atipa generosament, mentre que Llätzer mor de gana. Només els gossos en tenen cura i li vénen a llepar les ferides. Aquesta escena recorda el dur retret del Fill de l'home en el judici final: «Tenia fam, i no em donàreu menjar; tenia set, i no em donàreu beure; [...] anava despullat, i no em vau vestir» (Mt 25,42-43). Llätzer representa bé el crit silenciós dels pobres de tots els temps i la contradicció d'un món en el qual immenses riqueses i recursos estan en mans d'uns quants.

Jesús diu que un dia aquell home ric va morir: els pobres i els rics moren, tenen el mateix destí, com tots nosaltres, en això no hi ha excepcions. I aleshores aquell home es va girar cap a Abraham suplicant-li amb l'apel·latiu de pare (v. 24.27). Reivindica amb això que és el seu fill, que pertany al poble de Déu. Això no obstant, durant la vida no ha mostrat cap consideració per Déu, ans al contrari ha fet d'ell mateix el centre de tot, tancat en el seu món de luxe i de menyspreu. Excloent Llätzer, no ha tingut en compte ni el Senyor, ni la seva Llei. Ignorar el pobre és menysprear Déu! Això ho hem d'aprendre bé: ignorar el pobre és menysprear Déu. Hi ha un aspecte en la paràbola que es remarca: el ric no té nom, sinó només l'adjectiu: «el ric»; mentre que el del pobre es repeteix cinc vegades, i Llätzer significa 'Déu ajuda'. Llätzer, ajagut davant la porta, és un recordatori vivent per al ric, perquè es recordi de Déu, però el ric no acull aquest recordatori. Serà condemnat no per les seves riqueses, sinó per haver estat incapaç de tenir compassió de Llätzer i de donar-li auxili.

En la segona part de la paràbola retrobem Llätzer i el ric després de la seva mort (v. 22-31). En el més enllà la situació s'ha invertit: el pobre Llätzer és portat pels àngels al cel amb Abraham; el ric, en canvi, fa cap a un lloc de turments. Aleshores el ric «alça els ulls i veié de lluny Abraham, amb Llätzer al seu costat». Sembla que vegi Llätzer per

primera vegada, però les seves paraules el traeixen: «Abraham, pare meu, tingues pietat de mi i envia Llàtzer que mulli amb aigua la punta del seu dit i em refresqui la llengua, perquè sofreiro terriblement enmig d'aquestes flames.» Ara el ric reconeix Llàtzer i li demana ajut, mentre que quan vivia feia veure que no el veia. —Quantes persones hi ha que fan veure que no veuen els pobres! Per a elles els pobres no existeixen.— Primer ell li negava fins i tot les engrunes de la seva taula, i ara voldria que li portés beguda! Es pensa que encara pot fer valer els drets de la seva condició social anterior. Declarant que és impossible atendre la seva petició, Abraham en persona ofereix la clau de tota la narració: explica que els béns i els mals han estat repartits per a compensar la injustícia terrenal, i la porta que separava en vida el ric del pobre s'ha transformat en «un gran abisme». Mentre Llàtzer era sota casa seva, el ric tenia la possibilitat de salvar-se, obrir la porta, ajudar-lo, però ara que tots dos són morts, la situació s'ha fet irreparable. Déu no hi està mai directament implicat, però la paràbola ens adverteix: la misericòrdia de Déu envers nosaltres va lligada a la nostra misericòrdia envers el proïsme; quan no en tenim tampoc no troba espai en el nostre cor tancat, no pot entrar. Si jo no obro la porta del meu cor al pobre, aquella porta queda tancada. També per a Déu. I això és terrible.

Arribat a aquest punt, el ric pensa en els seus germans, que corren el perill d'acabar com ell, i demana que Llàtzer pugui tornar al món per avisar-los. Però Abraham replica: «Ja tenen Moisès i els Profetes: que els escoltin.» Per a convertir-nos no hem d'esperar esdeveniments prodigiosos, sinó obrir el cor a la Paraula de Déu, que ens crida a estimar Déu i el proïsme. La Paraula de Déu pot fer reviure un cor marcit i guarir-lo de la seva ceguesa. El ric coneixia la Paraula de Déu, però no va permetre que entrés en el seu cor, no la va escoltar, per això va ser incapaç d'obrir els ulls i de tenir compassió del pobre. Cap missatger i cap missatge no podran substituir els pobres que trobem pel camí, perquè en ells ens ve a l'encontre Jesús mateix: «Tot allò que feieu a un d'aquests germans meus més petits, m'ho feieu a mi» (Mt 25,40), diu Jesús. Així en el canvi de sort que la paràbola descriu s'amaga el misteri de la nostra salvació, en el qual Crist uneix la pobresa a la misericòrdia. Estimats germans i germanes, escoltant aquest Evangeli tots nosaltres, juntament amb els pobres de la terra, podem cantar amb Maria: «Derroca els poderosos del soli i exalta els humils; omple de béns els pobres, i els rics se'n tornen sense res» (Lc 1,52-53).

LA PREGÀRIA, FONT DE MISERICÒRDIA (CF. LC 18,1-8)

25 de maig de 2016

Benvolguts germans i germanes, bon dia! La paràbola evangèlica que acabem d'escoltar (cf. Lc 18,1-8) té un ensenyament important: «cal pregar sempre sense defallir» (v. 1). Per tant, no es tracta de pregar alguna vegada, quan em ve de gust. No, Jesús diu que cal «pregar sempre, sense defallir». I presenta l'exemple de la vídua i el jutge.

El jutge és un personatge poderós, cridat a emetre sentències sobre la base de la Llei de Moisès. Per això la tradició bíblica recomanava que els jutges fossin persones

temoroses de Déu, dignes de fe, imparcials i incorruptibles (cf. Dt 16,18-21). Contràriament, aquest jutge «no tenia temor de Déu ni consideració pels homes» (v. 2). Era un jutge dolent, sense escrúpols, que no tenia en compte la Llei, sinó que feia el que volia segons els seus interessos. A ell s'adreça una vídua per tenir justícia. Les vídues, junt amb els orfes i els estrangers, eren les categories més febles de la societat. Els drets que la Llei els assegurava podien ser trepitjats fàcilment perquè, com que eren persones soles i indefenses, era molt difícil que es poguessin fer valer: una pobra vídua, allà, sola, ningú no la defensava, podien ignorar-la, també no fer-li justícia. I de la mateixa manera també a l'orfe, i a l'estranger, l'emigrant: en aquella època aquesta problemàtica era molt forta. Davant la indiferència del jutge, la vídua recorre a la seva única arma: continuar importunant-lo amb insistència, presentant-li la seva petició de justícia. I és amb aquesta perseverança que obté el que volia. El jutge, de fet, en un moment donat l'escolta, no perquè tingui misericòrdia, ni perquè la consciència li ho imposi; senzillament admet: «Aquesta viuda m'amoïna tant que li hauré de fer justícia; si no, anirà venint aquí fins que no podré aguantar més» (v. 5).

D'aquesta paràbola Jesús en treu una doble conclusió: si la vídua era capaç de doblegar el jutge injust amb la seva petició insistent, Déu, que és Pare bo i just, «no farà justícia als seus elegits que clamen a ell de nit i de dia?»; i a més no els farà esperar gaire, sinó que «els farà justícia molt aviat» (v. 7-8).

Per això Jesús anima a pregar «sense defallir». Tots tenim moments de cansament i de desànim, sobretot quan la nostra pregària sembla ineficaç. Però Jesús ens assegura: a diferència del jutge injust, Déu escolta amb promptitud els seus fills, encara que això no vol dir que ho faci quan i com voldríem. La pregària no és una vareta màgica! Ens ajuda a conservar la fe en Déu, a confiar en ell encara que no compreguem la seva voluntat. En això, el mateix Jesús —que pregava tant!— ens és un exemple. La carta als Hebreus recorda que «el Crist durant la seva vida mortal s'adreçà a Déu, que el podia salvar de la mort, pregant-lo i suplicant-lo amb grans clams i llàgrimes. I Déu l'escoltà per la seva submissió» (5,7). A primera vista aquesta afirmació sembla inversemblant, perquè Jesús va morir a la creu. Això no obstant la Carta als hebreus no s'equivoca: Déu realment ha salvat Jesús de la mort donant-li una victòria completa sobre ella, però el camí recorregut per a obtenir-la ha passat a través de la mateixa mort! La referència a la súplica que Déu ha escoltat es refereix a la pregària de Jesús a Getsemaní. Atacat per l'angoixa que té, Jesús prega el Pare que l'alliberi del calze amarg de la passió, però la seva pregària s'adreça a la confiança en el Pare i confia sense reserves en la seva voluntat: «Però» —diu Jesús— «que no es faci com jo vull, sinó com tu vols» (Mt 26,39). L'objecte de la pregària passa a segon terme; el que importa abans que res és la relació amb el Pare. Això és el que fa la pregària: transforma el desig i el modela a la voluntat de Déu, sigui la que sigui, perquè qui prega aspira en primer lloc a la unió amb Déu, que és Amor misericordiós.

La paràbola acaba amb una pregunta: «Però el Fill de l'home, quan vingui, ¿trobarà fe a la terra?» (v. 8). I amb aquesta pregunta tots estem avisats: no hem de deixar la pregària encara que no hi hagi resposta. És la pregària el que conserva la fe, sense ella la fe trontolla! Demanem al Senyor una fe que es faci pregària incessant, perseverant,

com la de la vídua de la paràbola, una fe que s'alimenti del desig de la seva vinguda. I en la pregària experimentem la compassió de Déu, que com un Pare ve a l'encontre dels seus fills, ple d'amor misericordiós.

Traduccions inicials de Josep M. Torrents per a Catalunya Religió, revisades

Conferència Episcopal Tarraconense

COMUNICAT DE LA REUNIÓ N. 218

5 i 6 de maig de 2016

Els dies 5 i 6 de maig de 2016 va tenir lloc la reunió n. 218 de la Conferència Episcopal Tarraconense, a la residència dels pares rogacionistes del santuari de la Mare de Déu de Loreto de Tarragona. La reunió va ser presidida per Mons. Jaume Pujol i hi van assistir tots els seus membres.

Els bisbes van rebre el Sr. Dani Font i Mn. Josep Maria Riba, que els van presentar la memòria anual de les activitats portades a terme per Catalunya Sacra i el balanç econòmic de 2015. També van presentar les activitats que s'estan realitzant durant l'any 2016 i el pressupost corresponent, que els bisbes van aprovar.

Així mateix van rebre les autoritats acadèmiques de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, que els van exposar com s'ha desenvolupat el primer curs de vida d'aquesta institució, erigida canònicament a Barcelona el passat mes d'octubre, i quines són les propostes d'actuació de cara al curs vinent. L'Ateneu agermana tres facultats orientades, respectivament, a l'estudi de la teologia, la filosofia i la humanística cristianes, i està configurat com una institució universitària que promou la docència i la recerca sobre les àrees centrals del pensament cristià.

ENQUADERNACIÓ
IMPRESA VIRGILI
TARRAGONA

Impressió òfset i digital
Enquadernació
Disseny

- Tesis · Carpetes...
- Targetes · Sobres...
- Revistes · Llibres...
- Cartells · Fulletons...
- Targetons · Invitacions...
- Tríptics · Flyer's
- i molt més*

Carrer Ferrers, 1 · 43003 TARRAGONA · 977 233 251 · info@ivirgili.com · www.ivirgili.com

Els bisbes van aprovar el Decret d'implantació del catecisme Testimonis del Senyor, que a partir del proper 1 de setembre serà el catecisme oficial per a la iniciació a la vida cristiana dels nois i noies a partir dels 11 anys a les deu diòcesis amb seu a Catalunya. La presentació del Catecisme es farà al Seminari Conciliar de Barcelona el proper dia 30 de juny durant les XIV Jornades Interdiocesanes de Responsables de Catequesi organitzades pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya.

Els bisbes van aprovar també la creació de la Càtedra de Teologia Pastoral Arquebisbe Josep Pont i Gol integrada a la Facultat de Teologia de Catalunya, que serà continuadora de l'excel·lent treball portat a terme pel Centre d'Estudis Pastorals durant més de quaranta anys. La nova càtedra tindrà cura de l'edició de la revista *Quaderns de Pastoral*.

Mons. Francesc Pardo va informar del progrés en la inscripció dels joves catalans a la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) que se celebrarà a Cracòvia. El Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ) va preparar un programa que més de cinc-cents joves de les nostres diòcesis seguiran des del dissabte 23 de juliol fins al diumenge 31 de juliol per a conèixer diversos indrets de Polònia, fins arribar a Cracòvia, on s'espera la presència del papa Francesc. Els bisbes animen els joves a participar en la JMJ, trobada mundial juvenil instituída per sant Joan Pau II i que se celebra des de 1985.

Mons. Joan Enric Vives va informar de l'aprovació de la nova edició de la Litúrgia de les Hores en català per part de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sacraments, que si Déu vol estarà a disposició dels fidels el proper Advent.

Els bisbes van tractar també temes relatius a l'ensenyament de la religió catòlica, a la Llei de la transparència econòmica i a la repercussió de la modificació de la Llei Orgànica de Protecció Jurídica del Menor en les diverses activitats que es porten a terme a les parròquies.

En aquesta reunió, Mons. Joan Enric Vives va ser novament escollit per a un trienni com a secretari de la Conferència Episcopal Tarraconense.

El dijous 5 al vespre els bisbes es van desplaçar al Seminari Pontifici de Tarragona, on Mn. Manuel M. Fuentes, director de l'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona, va explicar breument la història de l'Arxiu des de la seva creació a principis del segle XX i va fer la presentació de la catalogació i digitalització del fons documental de la província eclesiàstica Tarraconense. El fons digitalitzat està format per tres grans sèries de documentació: la primera fa referència als concilis provincials celebrats entre el 1336 i el 1758, on es recullen les deliberacions i els acords presos en les reunions dels diferents bisbes de la província eclesiàstica sobre qüestions de doctrina i disciplina eclesiàstica; una segona sèrie són els sínodes diocesans, i finalment, els processos de Corts Catalanes celebrades a Perpinyà entre els anys 1473 i 1479, i a Barcelona l'any 1481.

Tarragona, 6 de maig de 2016

Annex

DECRET D'IMPLANTACIÓ DEL CATECISME

«TESTIMONIS DEL SENYOR»

Complint la nostra responsabilitat de pastors del poble de Déu d'exposar la fe catòlica, i seguint la llarga i rica tradició catequètica del nostre país, els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya, agrupades en comunió eclesial en les províncies eclesiàstiques de Tarragona i de Barcelona, posem a les mans dels fidels de les nostres diòcesis el nou catecisme Testimonis del Senyor, que fou aprovat en la 101a Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola i obtingué el preceptiu reconeixement de la Seu Apostòlica el 15 de novembre de 2013.

Proseguint el treball de renovació dels catecismes locals encoratjat pel Catecisme de l'Església catòlica, aquest segon catecisme per a la iniciació cristiana d'infants i adolescents correspon a la segona etapa de la catequesi que es desenvolupa a partir dels 11 anys d'edat.

Inspirat en els grans moments litúrgics de la vetlla pasqual, ajuda els catequitzands a créixer més en la fe en Jesucrist, a assaborir la gràcia ja rebuda en els sagraments, a incorporar-se més plenament a la missió de l'Església i a viure com deixebles i testimonis del Senyor. Aprofundeix els continguts del primer catecisme Jesús és el Senyor i és el text de referència per a la preparació per a rebre el sagrament de la confirmació.

Lliurem el catecisme Testimonis del Senyor als seus primers destinataris, els nois i noies que volen conèixer, estimar i esdevenir deixebles de Jesucrist; a les famílies, transmissores de la fe i Esglésies domèstiques, per a l'acompanyament en l'educació de la fe dels seus fills; als rectors i als responsables i animadors de la catequesi en les parròquies; als consagrats i a les institucions catòliques, per a la seva missió en l'àmbit educatiu; i als catequistes que l'utilitzaran, com a document de la fe en la catequesi. Així mateix, recomanem els materials catequètics elaborats pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya (SIC) com a subsidis complementaris de l'ús del Catecisme Testimonis del Senyor, ja que són instruments adients per a la catequesi en aquestes edats.

Per tot això, i en conformitat amb el cànon 775 §1 del Codi de Dret canònic, i a la llum de les disposicions del Directori General per a la Catequesi.

DECRETEM

Que a partir del 1r de setembre de 2016 el catecisme Testimonis del Senyor serà el catecisme oficial per a la iniciació a la vida cristiana dels nois i noies a partir dels 11 anys a les diòcesis amb seu a Catalunya.

Confiem en la dedicació de tots a la missió de comunicar la joia de l'evangeli als infants i adolescents, acompanyats ara per la utilització directa, adequada i fidel del nou

catecisme Testimonis del Senyor, expressió privilegiada de la sollicitud maternal de l'Església per l'anunci i el creixement en la fe dels seus fills.

Tarragona, 15 de maig de 2016, Diumenge de Pentecosta.

- † Jaume Pujol Balcells, *arquebisbe metropolità de Tarragona i primat*
- † Joan Josep Omella Omella, *arquebisbe metropolità de Barcelona*
 - † Joan-Enric Vives Sicília, *arquebisbe, bisbe d'Urgell*
- † Agustí Cortés Soriano, *bisbe de Sant Feliu de Llobregat*
 - † Josep Àngel Saiz Meneses, *bisbe de Terrassa*
 - † Romà Casanova Casanova, *bisbe de Vic*
 - † Enric Benavent Vidal, *bisbe de Tortosa*
 - † Salvador Giménez Valls, *bisbe de Lleida*
 - † Francesc Pardo Artigas, *bisbe de Girona*
 - † Xavier Novell Gomà, *bisbe de Solsona*
- † Sebastià Taltavull Anglada, *bisbe auxiliar de Barcelona*
 - † Salvador Cristau Coll, *bisbe auxiliar de Terrassa*

